

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ 19.

ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΙΩΝ.

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

ΣΥΝΟΨΙΣ ΤΩΝ ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

- 1) Αναίρεσις του από 6 Μαΐου ε. ε. και υπ' αριθ. 92 βουλευμάτος των εν Καλάμαϊς πλημμελειοδικών. — 2) Αναίρεσις της από 31 Μαΐου ε. ε. και υπ' αριθ. 33 αποφάσεως των εν Αθήναις συνεδρών. — 3) Αναίρεσις της από 3 Απριλίου ε. ε. και υπ' αριθ. 99/762 αποφάσεως των εν Πάτραις πλημμελειοδικών. — 4) Αναίρεσις της από 28 Μαΐου 1835 και υπ' αριθ. 171 αποφάσεως των εν Αθήναις εφετών.

(Απόφ. ποιιν. βλδ'), (Αριθ. πρωτοκόλ. 336).

1)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συγκείμενον υπό των δικαστών Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Γ. Αθανασίου, Ι. Σωμάκη, Δ. Γ. Φίξερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούτη, Ι. Γ. Τυπάλδου, και παρόντων του αντιεσαγγελέως Κ. Α. Μελλά και του γραμμ. Γ. Κ. Ισχομάχου.

Συνελθόν εις δημοσίαν συνεδρίαν την 31 Μαΐου διά να δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἰτησιν ἀναίρεσεως.

Γενόμενης ἐγκλήσεως ἐπὶ μοιχείᾳ κατὰ τῆς Παναγιώτας Χρονοπούλου και τοῦ Γιανᾶκη Διακκακοπούλου ἐξήτησεν ὁ παρὰ τοῖς ἐν Καλάμαϊς πλημμελειοδικαῖς εἰσαγγελεὺς τὴν παραπομπὴν αὐτῶν εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν αὐτῶν πλημμελειοδικῶν, ὑνάμει τοῦ 286 ἀρθ. τοῦ Ποιν. νόμου. Τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Καλάμαϊς πλημμελειοδικῶν διὰ τοῦ υπ' αριθ. 92 βουλευμάτος του παρέπεμψε εἰς τὸ ἀκροατήριον μόνην τὴν Παναγιώταν Χρονοπούλου, ὡς ὑπάιτιον μοιχείας. καὶ ἀπεφάνθη ὅτι δὲν ἐφαρμόζεται τὸ 286 ἀρθ. τοῦ Ποιν. νόμου ὡς πρὸς τὸν συνεγγελλόμενον Γιανᾶκην Διακκακοπούλου. Ὁ εἰσαγγελεὺς ἐκκλούμενος Γιανᾶκην Διακκακοπούλου. Ὁ εἰσαγγελεὺς ἐκκλούμενος ἐρμηνείας τοῦ 286 ἀρθ. τοῦ Ποιν. νόμου, κατὰ τὸ ὅποιον, τιμωρεῖται ὁμοῦ μετὰ τὴν μοιχαλίδα και ὁ συναίτιος τῆς μοιχείας ἀνήρ.

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀρεοπαγίτου Κ. Ι. Ἀν. Σωμάκη, και τὸν ἀντιεσαγγελέα.

Λαθὸν ὑπ' ὄψιν τὸ ἀρθ. 56 τοῦ Ποιν. νόμου διαλαμβάνον ὡς αὐτουργὸς τιμωρεῖται μετὰ τὴν παρὰ τοῦ νόμου ὄρισμένην πλήρη ποινὴν τοῦ πραχθέντος πλημμελήματος ἢ κακούργηματος. 2. Ὅστις ἐν γνώσει και ἐκ προθέσεως ὑποστηρίζει ἀμέσως τὴν κυρίαν πράξιν διὰ τῆς συνδρομῆς του, ἢ χορηγεῖ εἰς τὸν ἐκπαιρευ-

τὴν αὐτῆς πρὸ τῆς ἐκτελέσεως και μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοιαύτην βοήθειαν, ἀνευ τῆς ὁποίας οὗτος δὲν ἐδύνατο νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὴν πράξιν κατὰ τὰς προκειμένας περιστάσεις. Καί,

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 479 ἀρθ. τῆς Ποιν. Δικονομ. συγκριεῖται ἀναίρεσις και κατὰ βουλευμάτων τοῦ συμβουλίου εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ ἀρθου 41, 293, και 286 τῆς αὐτῆς Δικονομίας, τὸ δὲ ἀρθ. 480 τῆς Ποιν. Δικον. δὲν ἐξαιρεῖ τοῦ γενικοῦ κανόνος εἰμὴ τὰς ἀθωωτικὰς ἀποφάσεις, κατὰ τὰς ἐν αὐτῷ διαλαμβανόμενας περιπτώσεις ἐπειδὴ τοῦ προκειμένου ἢ πράξης, τῆς ὁποίας ζητεῖται ἀναίρεσις, δὲν εἶναι ἀθωωτικὴ ἀπόφασις, ἀλλὰ βούλευμα συμβουλίου, τὸ ὁποῖον δὲν ἐξαιρεῖται ἀπὸ τὰς γενικὰς διατάξεις τῶν ἀρθ. 477 και 479 τῆς Ποιν. Δικ. ἐπομένως εἶναι δεκτὴ ἢ κατ' αὐτοῦ γενομένη ἀναίρεσεως αἰτησις. Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 56 ἀρθ. τοῦ Ποιν. νόμου οἱ συναίτιοι ἀξιοποίνου τινος πράξεως τιμωροῦνται ὡς αὐτουργοὶ μετὰ τὴν παρὰ τοῦ νόμου προσδιορισμένην πλήρη ποινὴν τοῦ πραχθέντος πλημμελήματος, ἢ κακούργηματος κατὰ τὰς ἐν τῷ αὐτῷ ἀρθ. προσδιορισμένας περιπτώσεις, τὸ δὲ 286 ἀρθ. τοῦ αὐτοῦ Ποιν. νόμου τιμωρεῖ τὴν διὰ μοιχείας πρᾶξιν τῆς περι τὸν γάμον πίσεως κατ' αἰτησιν τοῦ ὑβρισθέντος, ὅχι μόνον εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ παραβάτου συζύγου, ἀλλὰ και εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ συναίτιου, ὡς γίνεται φανερὸν ἀπὸ τὸ εἰρημένον ἀρθ. 56 συνδιασμένον μετὰ τὰ τελευταῖα ἐδάφια τοῦ 286 ἀρθ. τοῦ Ποιν. νόμου, κατ' ὃ, τὸ ἐγγράμιν ἀμφοτέρων τῶν ἐκτελεσάντων τὴν μοιχείαν προσώπων λογίζεται ὡς ἰδιαιτέρα ἐπιβαρυντικὴ αἰτία ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, κατὰ τὴν ἐπιβαρυντικὴν αἰτίαν ἐπὶ τῆς Παναγιώτας Χρονοπούλου διωκομένης ἐπὶ μοιχείᾳ τῆς Παναγιώτας Χρονοπούλου κατ' ἐγκλήσιν τοῦ συζύγου αὐτῆς, τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Καλάμαϊς πλημμελειοδικῶν, ἀφ' οὗ εὔρεν ἀπογράω- ἐνδείξεις διὰ νὰ εἰσάξῃ εἰς δίκην τὴν βηθείσαν Παναγιώταν, ὡφείλε κατ' ἀναγκαῖαν συνέπειαν νὰ εἰσάξῃ

συγχρόνως εις δίκην και τον συνκίτιον Γικινάκη Λικκακόπουλον, κατά του οποίου ειχεν επίσης ικανάς ενδείξεις, μη πράξαν δε τουτο, άλλ' απολύσαν τον ρηθέντα συναίτιον, ως μη υπάρχωντος δήθεν Ποιν. νόμου, τιμωρούντος την πράξιν αυτού, ήρμήνευσε κακώς τα ειρημένα άρθρ. 56 και 286 του Ποιν. νόμου, και επομένως το βούλευμα αυτού είναι αναριτερόν.

Διά ταύτα, αναίρει το από 6. Μαΐου ε. ε. και υπ' αριθ. 92 βούλευμα των εν Καλάμαις πλημμελειοδικών, καθόσον άφορᾷ τον Γικινάκη Λικκακόπουλον και παραπέμπει αυτόν εις το άκροατήριον του εν Καλάμαις δικαστηρίου των πλημ. ως συναίτιον μοιχείας, προβλεπομένης από το άρθρ. 286 συνδικισμένου με το άρθρον 56 του Ποιν. νόμου, αποφασίζει τα έξοδα της παρούσης δίκης να λογισθῶσι εις βάρος του δημοσίου και διατάττει να γραφῆ ἡ παρούσα απόφασις εις το περιθώριον του πρωτοτύπου του αναιρεθέντος βουλεύματος και να δημοσιευθῆ διά της εφημερίδος των Άγγελιών,

Έκρίθη και άπερασίσθη εν Αθήναις την 31 Μαΐου 1837.

Έδημοσιεύθη εν Αθήναις την 14 Ιουνίου 1837.

(Απόφ. ποιν. ρλε). (Αριθ. πρωτοκόλ. 336).

2)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συγκείμενον υπό των δικασῶν Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Γ. Αθανασίου, Ι. Αν. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Ι. Γ. Τυπάλδου, και πρόντων του αντεισαγγελέως Κ. Α. Μελά, και του γραμμ. Γ. Κ. Ισχομάχου.

Συνελθόν εις δημοσίαν συνεδρίασιν την 17 του ένεσῶτος μηνός δια να δικάσῃ την εξής αίτησιν αναίρεσεως.

Ο Μήτρος Κωνσ. Καλομοίρη Μήρμυγκας, κάτοικος Σουρπίου της επαρχίας Λεβαδίας, εκατηγορήθη, ότι την νύκτα της 22 πρός την 23 του Οκτωβ. π. ε. εφόνευσεν εκ προμελέτης τον Ιωάννην Ίμβρον συγγώριόν του. Εισαχθείσης της υποθέσεως ενώπιον των εν Αθήνας Συνέδρων, το δικαστήριον τουτο λαθόν υπ' ὄψιν την ετυμηγορίαν των ενόρκων, κατέδωκε δια της υπ' αριθ. 33 αποφάσεώς του τον ρηθέντα Μήτρον Κ. Καλομοίρη Μήρμυγκας, δυνάμει του 288 άρθρου του ποιν. νόμου εις την ποινήν του θανάτου.

Της αποφάσεως ταύτης των συνέδρων ὁμοῦ και της προδικαστικής υπ' αριθ. 32 εξέησε ο καταδικασθείς την αναίρεσιν δια τους λόγους: α'. Οτι ανεγνώσθη εν τῷ άκροατηρίῳ μία εξομολόγησις αυτού ληφθεῖσα παρά στρατιωτικῆς αρχῆς, εξετασῆσθεσ αυτόν ως λειποτάκτην στρατιώτην, και τοιουτοτρόπως εσυγχίσθησαν δύο διάφοροι δικαιοδοσίαι ἡ στρατιωτικῆ και ἡ πολιτικῆ, εναντίον β-λων των ὑγειῶν ἀρχῶν της ποιν. διαδικασίας: β'. Οτι

εναντίον ρητῆς διατάξεως της ποιν. Δικονομ. δέν ήκούσθη ο διαληφθείς Μήρμυγκας, άλλ' εξετασθη πολυειδῶς και πολυτρόπως.

Άκουσαν την έκθεσιν του Άρειοπαγ. Κ. Ι. Γ. Τυπάλδου, τον δικηγόρον Σ. Πίλληκαν συνήγορον του αναιρεσειόντος, προσθέσαντα τους εξής λόγους αναίρεσεως, Ι. Οτι εδόθησαν εις τους ενόρκους αι εν Χαλκίδι ληφθεῖσαι εξομολογήσεις του Μ. Μήρμυγκας, μολοντί κατ' αίτησιν του καταδικασθέντος, εξέδοθη απόφασις παρά του Δικαστηρίου των συνέδρων απορρίπτουσα τας τοιαύτας εξομολογήσεις, καθῶς και αι ξυμολογήσεις του αυτού ενώπιον της επί τουτου συσθηθείσης στρατιωτικῆς επιτροπῆς και: 2. Οτι το δικαστήριον των συνέδρων ητο κακῶς συντεθειμένον: α') Διότι έλαβα μέρος εις αυτό ο γραμμ. Αντωνόπουλος, ὅςις πρότερον ειχε λάθει μέρος εις το της παραπομπῆς βούλευμα: β') Διότι παρελήθη ως σύνοδρος ο πάρεδρος Μησαρκαλιώτης χωρίς να θεβαιούται ότι οι πρό αυτού διορισθέντες δύο πάρεδροι των εν Αθήναις πλημμ. εκάλυοντο νομίμως, και: γ') Διότι δέν εγεινεν ἡ από το άρθρ. 35 του οργανισμού των δικαστηρίων απαιτουμένη δήλωσις υπό του πρσέδρου των συνέδρων περι του διορισμού του Κ. Γ. Γρυπάρη ως συνέδρου.

Άκουσαν και τον αντεισαγγελέα

Σεφεθέν κατά τον νόμον.

Επειδή αφού ολόκληρον το εν Αθήναις δικαστήριον των συνέδρων απεφάσισε δια της υπ' αριθ. 32 αποφάσεως του να μην αναγνωσθῆ εν τῷ άκροατηρίῳ ἡ εξομολόγησις του κατηγορουμένου Μήτρον Μήρμυγκας, γινομένη ενώπιον του παρά τῷ εν Χαλκίδι δικαστηρίῳ ανακριτοῦ ως ληφθεῖσα από αναρμόδιον ανακριτικόν ὑπάλληλον, επειτα ότι δέν έπρεπε να πκαροθῆ εις τους ενόρκους. Εκ δε των πρακτικῶν γίνεται φανερόν ότι εξαίρουμένων των εν τῇ προανακρίσει ληφθεισῶν μαρτυριῶν, παρεδόθησαν εις τους ενόρκους ὅλα τα άλλα έγγραφα της δίκης και μεταξὺ αυτών συμπεριέχετο και ἡ εξομολόγησις περι ἡ; ο λόγος. Ο δέ πρόεδρος των συνέδρων παραδῶσας εις τους ενόρκους την εξομολόγησιν ταυτην, της οποίας το δικασ. δια της ρηθείσης αποφάσεώς του δέν εσυγχώρησεν ουδέ την άπλην ανάγνωσιν παρεβίασε την απόφασιν του δικας. των συνέδρων και έπραξεν ὑπέρβασιν καθηκόντων, ἡτις φέρε αναίρεσιν κατά το άρθρον 477 έδαφ. Ι. της ποιν. Δικονομ.

Επειδή, κατά το άρθρ. 42 του οργανισμού των δικαστηρίων, όταν καλύεται τις των συνέδρων, αναπληροῦν τον τόπον του οι λοιποὶ πλημμ. και οι πάρεδροι αυτών, κατά την εις το διάταγμα του διορισμού ὁρισθείσαν τάξιν. Επὶ δε του προκειμένου κωλυομένου του συνέδρου Δρόσου Ν. Δρόσου, και εξαίρουμένων των πλημμ. ως λαβόντων μέρος εις το βούλευμα, ο πρόεδρος προσέλαβεν ως αναπληρωτικόν τον πάρεδρον Δ. Μησαρκαλιώτην, εν ᾧ δέν εξάγεται εκ της αποφ. και εκ των πρακτικῶν, ότι οι

πρὸ αὐτοῦ διορισθέντες δύο πάρεδροι Σ. Πατούσας, καὶ Σ. Παλαιολόγος ἐκωλύοντο, καὶ ἐπομένως παρεβίασε τὴν ὀριζομένην παρὰ ταῦ νόμου τάξιν, καὶ ἐκ τούτου προήλθεν κικῆ σύνθεσις τοῦ δικαστηρ. τῶν συνέδρων, ἧτις κατὰ τὸ ἄρθ. 45 ἰ ἐδαφ. 3 φέρει ἀναίρεσιν.

Διὰ ταῦτα ἀναίρει τὴν ἀπὸ 31 Μαΐου ε. ε. καὶ ὑπ' ἀριθ. 33 ἀπὸρ. τῶν ἐν Ἀθήναις συνέδρων, παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ναυπλίας ἐφεσίων συζητησόμενον κακουργιοδικεῖον πρὸς νέαν συζήτησιν ἀποφασίζει τὰ ἐξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς θάρος τοῦ δημοσίου καὶ διατάττει νὰ γραφῆ ἡ παρούσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναίρεθείσης, καὶ νὰ δημοσιευθῆ διὰ τῆς ἐφημερίδος τῶν Ἀγγελιῶν.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 18 Ἰουνίου 1837.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τὴν 24 Ἰουνίου ε. ε.

===

(Ἀπόφ. Ποιν. ρλς'). (Ἀρ. Πρωτοκ. 336).

3)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν Δικαστῶν Κ. Κ. Ἰ. Ἄν. Σωμάκην προεδρεύοντος, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Ἰ. Γ. Τυπάλδου, καὶ τῶν παρέδρων Κ. Κ. Γ. Ἀφθονίδου καὶ Λ. Ν. Φωτίλα, ἀναπληρούντων τοῦ μὲν, τὸν πρόεδρον, τοῦ δὲ, τὸν Ἀρειοπ. Κ. Δ. Ραζῆν ἀπόντων, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Γ. Κ. Ἰσχομάχου.

Συνηλθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν εἰκοστὴν τετάρτην τοῦ ἐνεσῶτος μηνὸς διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἰτησίαν ἀναίρεσεως.

Ὁ Ἰωάννης Παπαδόπουλος, κάτοικος Βολυμᾶς, ἐκατηγορήθη ἐνώπιον τῶν ἐν Πάτραις πλημμελειοδικῶν ὅτι κατὰ τὴν 20 Νοεμβρ. 1836 διέκοψε δι' ἀπρεποῦς τρόπον τὰς πράξεις τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου Λιγῶν. Τὸ εἰρημένον δικαστήριον διὰ τῆς ἀπὸ 8 Ἀπριλίου 1837 ὑπ' ἀριθ. 99, 762 ἀποφάσεώς του κατεδίκασε τὸν κατηγορηθέντα, δνάμει τοῦ 202 ἄρθρου τοῦ ποιν. νόμου, συνδιασμένου μὲ τὸ 201, εἰς δεκαπέντε ἡμερῶν φυλάκισιν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησεν ὁ καταδικασθεὶς τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοῦ ἐξῆς λόγου. α'. Ὅτι κακῶς ἐφαρμόσθη τὸ 202 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου, διότι α'. Ὁ κατηγορούμενος δὲν εἰσέβαλεν ἔξωθεν, καὶ β'. Ἡ ἀποδιδόμενη εἰς τὸν καταδικασθέντα πράξις τῆς ἀπρεποῦς διαλύσεως δὲν ἐνεργήθη κατὰ νομίμου δημοτικοῦ συμβουλίου, διότι οὔτε ὁ ἀπαιτούμενος ἀριθμὸς τῶν συμβούλων ὑπῆρξεν, οὔτε ἡ συγκατάθεσις τῆς συνεδριάσεως ἔγονε εἰς τόπον ἐπαυτῶ τούτῳ προσδιωρισμένον. β'. Ὅτι δὲν ἔγεινε παρὰ τῆς εἰσεγγελέως τοῦ 202 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου.

Ἀκοῦσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ ἀρειοπαγ. Κ. Δ. Γ. Φέδερ, τὸν δικηγόρον Α. Πετσάλην, συνήγορον ἐξ ἐπαγγέλματος τοῦ ἀναίρεσειόντος, ἀπόντος καὶ τὸν εἰσαγγελέα.

Συνηλθὼν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἄρθ. 202, τιμωροῦνται ἐκεῖνοι, οἵτινες, χωρὶς νὰ ταράττωσι τὴν κοινὴν εἰρήνην, ἐμποδίζουσιν αὐθαιρέτως νομίμους συνέλεύσεις νομαρχικοῦ ἐπαρχιακοῦ, ἢ δημοτικοῦ συμβουλίου. παρῆσαν εἰς ταύτας, ἢ διακόπτουσιν τὰς πράξεις αὐτῶν, ἢ ἄλλως δι' ἀπρεποῦς τρόπου ταράττωσι τὴν ἡσυχίαν καὶ εὐταξίαν τοιοῦτου σωματείου, ἢ τῶν πράξεων του ἢ δὲ περιένοχῆς ἀπόφασις ἐκήρυξε μὲν τὸν κατηγορούμενον ἔνοχον ὅτι διέκοψε δι' ἀπρεποῦς τρόπον τὰς πράξεις τῆς συνέλεύσεως τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου Λιγῶν, ἀλλὰ δὲν ἐξεφράσθη περὶ τῆς νομιμότητος τῆς διαλυθείσης συνέλεύσεως, ἧτις ἀπαιτεῖται ἀπὸ τὸν νόμον ὡς οὐσιῶδες συστατικὸν τοῦ πλημμελήματος, καὶ ἐπιλοικηθή ἀπὸ τὸν κατηγορούμενον, ὅθεν τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Πάτραις πλημμελειοδικῶν ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὸ 202 ἄρθ τοῦ ποιν. νόμου.

Ἐπειδὴ ἡ πράξις, τῆς ὁποίας ἐκηρύχθη ἔνοχος ὁ Ἰωάν. Παπαδόπουλος, δὲν προνοεῖται ἀπὸ ἄλλο ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου.

Διὰ ταῦτα, καὶ λαθὼν ὑπ' ὄψιν τὸ 500 ἄρθρ. τῆς ποιν. δικονομ. ἀναίρει τὴν ἀπὸ 8 Ἀπριλ. ε. ε. καὶ ὑπ' ἀριθ. 99, 762 ἀπόφασιν τῶν ἐν Πάτραις πλημμελειοδικῶν, ἀπολύει ἐντελῶς τὸν Ἰωάννην Παπαδόπουλον, ἀποφασίζει τὰ ἐξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς θάρος τοῦ δημοσίου, καὶ διατάττει νὰ ἐπιστραφῆ εἰς τὸν ἀναίρεσειόντα τὸ καταβληθὲν πρόσμιον τῶν ἐκατὸν δραχμῶν, νὰ γραφῆ ἡ παρούσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναίρεθείσης καὶ νὰ δημοσιευθῆ διὰ τῆς ἐφημερίδος τῶν Ἀγγελιῶν.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν εἰκοστὴν πέμπτην Ἰουνίου τοῦ 1837 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τὴν 12 Ἰουλίου 1837.

===

(Ἀπόφ. Πολ. 108). (Ἀριθ. Πρωτοκ. 334).

4)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συγκείμενον ὑπὸ τὸν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Γ. Ἀθανασίου, Ἰ. Ἄν. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Δ. Ν. Φωτίλα παρέδρου ἀναπληρούντος τὸν ἀρειοπαγίτην Κ. Ἰ. Γ. Τυπάλδον ἀπόντα, κωλυομένου τοῦ πρώτου παρέδρου Κ. Γ. Ἀφθονίδου, καὶ παρόντων τοῦ ἀντεισαγγελέως Κ. Δ. Μελά καὶ τοῦ γραμμ. Γ. Κ. Ἰσχομάχου.

Συνηλθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 17 τοῦ ἐνεσῶτος μηνὸς διὰ νὰ δικάσῃ μεταξύ τοῦ Ἰ. Γ. Καράλλη, κατοικοῦ Σύρου ἀναίρεσειόντος, ἀπόντος, παρῆσαν μὲν διὰ

του πληρεξουσίου του Π. Νικολαΐδου δικηγόρου, και του Γ. Ψύχα κατοίκου της αὐτῆς πόλεως ἀναρρεσιβλήτου, ἀπόντος, παρισταμένου διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Σ. Πίλληκα δικηγόρου, τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναίρεσεως:

Ὁ Ἰ. Γ. Καράλλη ἐκίνησε κατὰ τὸ 1828 ἀγωγὴν ἐνώπιον τοῦ ἐν Σύρῳ ἐμπορικοῦ δικαστηρίου κατὰ τοῦ Γ. Ψύχα ἀπαιτῶν παρ' αὐτοῦ γαλλικὰ φράγγα 1986 23/100 ἄτινα κατὰ παραγγελίαν αὐτοῦ ἐσύναξεν ὁ ἐν Μασσαλίᾳ Γ. Ἰ. Ψύχας ἀντιπρόσωπος τῆς ὑπὸ τὸ ὄνομα Γ. Ψύχα; και Σ. παρ' αὐτοῦ διευθυνομένης ἐμπορικῆς ἐταιρείας, παρὰ τοῦ Κηρόλου Δουράνδ εἰς Ρουάν, ὀφειλέτου τῆς πτωχευσάσης ἐμπορικῆς ἐταιρείας Καράλλη και συντρ. Τὸ ἐν Σύρῳ ἐμπορικὸν δικαστήριον διὰ τῆς ἀπὸ 25 Ἰουλίου 1832 ὑπ' ἀριθ. 110 ἀποφάσεως του κατεδίκασε τὸν Γ. Ψύχαν νὰ πληρώσῃ τὰ παρὰ τοῦ Ἰ. Γ. Καράλλη ἀπαιτούμενα μετὰ τοῦ τόκου αὐτῶν κ. τ. λ. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην τοῦ ἐμπορικ. δικασ. ἐξεκάλεισεν ὁ Γ. Ψύχας εἰς τὸ παῦσαν κατὰ τὸ Αἰγαῖον ἐκκλητὸν δικαστήριον. Ἀλλὰ διὰ τὴν ἐπακολουθήσασαν παῦσιν τῶν δικαστηρίων ἡ ὑπόθεσις ἔμεινεν ἐκκρεμῆς. Εἰταχθείσης δὲ τῆς δίκης ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου των ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, τὸ δικαστήρ. τοῦτο διὰ τῆς ἀπὸ 28 Μαΐου 1836 ἀποφ. ἀπέβριψε κατ' ἑνσασιν τοῦ Γ. Ψύχα τὴν ἀγωγὴν τοῦ Καράλλη, δι' ἔλειψιν νομιμοποιήσεως τοῦ Καράλλη πρὸς τὸ δικάζεσθαι, ὡς μὴ δυναμένου τούτου νὰ ἀντιπροσωπεύῃ τὴν πτωχεύσασαν και διαλυθεῖσαν ἐταιρίαν Καράλλη και συντρ. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης τῶν ἐφετῶν ὁ Ἰωάννης Καράλλη; ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς λόγους α'. Διότι τὸ ἐφετεῖον ἔκχευε κληρὸν ἐφαρμογὴν τῶν ἀρθ. 68, 92 και 202 τῆς πολιτ. δικονομ. β'. Διότι ἡ νομιμοποίησις, τὴν ὁποῖαν ἀπαιτεῖ τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν ἐφαρμόζεται μόνον εἰς τὰς δίκας κατὰ τῶν χρεωστῶν τῆς ἐταιρείας, και ὄχι εἰς τὴν τοῦ ἐντολοδόχου κατὰ τοῦ ἐντολοδόχου.

Ἀκούσαν τὴν ἔλθεσιν τοῦ ἀρροπαχίτου Κ. Θ. Μανούση, τὸν δικηγόρον Π. Νικολαΐδην πληρεξούσιον τοῦ ἀναρρεσιβλήτου, τὸν δικηγόρον Σ. Πίλληκα πληρεξούσιον τοῦ ἀναρρεσιβλήτου και τὸν ἀντεισαγγελέα.

Σεφθέν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ, κατὰ τοὺς περὶ ἐντολῆς νόμους (L. 46 §. 4 dig. de procur. L. 8. § 10 dig. Mand.) πᾶς ἐντολοδόχος εἶναι ὑπόχρεος νὰ δώσῃ λόγον τῆς διεξαγωγῆς του και νὰ ικανοποιήσῃ τὸν ἐντολέα του περὶ ὧν ἔλαβε δυνάμει τῆς ἐντολῆς του, ἂν και τὰ ληρθέντα δὲν ὤφειλοντο εἰς τὸν ἐντολέα. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου εἶναι βέβαιον ὅτι ὁ Γ. Ψύχας ἔλαβε κατὰ τὸ 1821 ἐντολὴν παρὰ τοῦ Ἰ. Γ. Καράλλη, και δυνάμει αὐτῆς ἐσύναξε παρὰ τοῦ Κηρόλου Δουράνδ εἰς Ρουάν, ὅσα οὗτος ἐχρεώσται εἰς τὴν ἐταιρίαν Καράλλη και συντρ. ἐπομένως ὁ Γ. Ψύχας δεχ-

θεῖς και ἐκτελέσας τὴν ἐντολὴν, ὑπόκειται και εἰς τὰς νομίμους τοῦ ἐντολοδόχου ὑποχρεώσεις, νὰ δώσῃ δηλ. λόγον τῶν πράξεών του, ὅσκι προήλθον ἀπὸ τὴν ῥηθείσαν ἐντολὴν, ἐξ οὗ συνάγεται ὅτι τὸ δικαίωμα τοῦ Ἰ. Γ. Καράλλη τοῦ νὰ ὑπερασπίξῃ ἐνώπιον δικαστηρίου τὴν ἐκ τῆς ῥηθείσης σχέσεως του πρὸς τὸν Γ. Ψύχαν προκύψασαν διαφορὰν εἶναι ἀναντιρρήτων.

Ἐπειδὴ ἂν και τὸ 442 ἀρθ. τοῦ ἐμπορ. νόμου ὀρίζει ὅτι ὁ πτωχεύσας ἀπαλλοτριούται αὐτοδικαίως τῆς διοικήσεως ὅλων τῶν πραγμάτων του, ἡ διάταξις ὅμως αὐτῆ τοῦ νόμου δὲν ἔχει ἄλλον σκοπὸν εἰμὴ τὴν διαφύλαξιν τῶν δικαιωμάτων δανειστῶν ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ Γ. Ψύχας δὲν ἤτο δανειστῆς τῆς πτωχευσάσης ἐταιρείας Καράλλη και συντρ. ἀλλ' ἡ μεταξὺ αὐτοῦ και τοῦ Ἰωάν. Γ. Καράλλη, πρώην διευθυντοῦ τῆς εἰρημένης ἐταιρείας σχέσις προήλθεν ἀπὸ ἐντολὴν τοῦ αὐτοῦ Ἰ. Γ. Καράλλη πρὸς τὸν Γ. Ψύχαν, τὴν ὁποῖαν οὗτος, ἐδέχθη και ἐξεπλήρωσεν, ὅθεν ἡ κατὰ τὸ ῥηθέν 442 ἀρθ. τοῦ ἐμπορ. νόμου προτεινομένη ἀνικανότης τοῦ Ἰ. Γ. Καράλλη εἰς τὸν ἀντιπροσωπεύῃ τὴν ῥηθείσαν, ἐταιρίαν ἐδύνατο μὲν νὰ ὑπαρῇ σχετικῶς πρὸς τοὺς δανειστάς αὐτῆς, ἀλλὰ δὲν ἔχει χῶρον πρὸς τὸν Γ. Ψύχαν, μὴ φέροντα χαρακτῆρα δανειστοῦ ἀλλ' ἀπλοῦ ἐντολοδόχου τοῦ Ἰ. Γ. Καράλλη και ὑποχρέου νὰ δώσῃ λόγον δι' ὅσα ἀντὶ τοῦ ἐντολέως του ἐνέργησεν, ἐπομένως τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν ἀλλοιῶσεν τὴν πρὸς ἀλλήλα σχέσιν τῶν προσώπων και θεωρῆσαν ὅτι ὁ Ἰ. Γ. Καράλλη δὲν δύναται νὰ διεκδικῇ πράγματα, τὰ ὁποῖα ὁ Γ. Ψύχας παρέλαβε δυνάμει ἐντολῆς αὐτοῦ, ἐφαρμοσεν ἐσφαλμένως τὸ 442 ἀρθ. τοῦ ἐμπορ. νόμου, και παρεβίβασε τοὺς περὶ ἐντολῆς νόμους.

Διὰ ταῦτα ἀναίρεῖ τὴν ἀπὸ 28 Μαΐου 1836 και ὑπ' ἀριθ. 171 ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, ἀναπέμπει τὰ μέρη εἰς τὸ αὐτὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν, πρὸς ἐκδικασιν τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέσεως, καταδικάζει τὸν ἀναρρεσιβλήτον Γ. Ψύχαν εἰς τὰ δικαστικὰ δικαίωματα τῆς παρούσης δίκης και εἰς τὰ ἔξοδα τοῦ ἀντιδίκου, και διατάττει νὰ ἐπιστρεφῇ εἰς τὸν ἀναρρεσιβλήτον τὸ καταβληθέν πρόστιμον τῶν δικοσιων δραχμῶν, νὰ γραφῇ ἡ παρῶσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιβόριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης και νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος τῶν Ἀγγελιῶν δαπάνῃ τοῦ ἡττηθέντος.

Ἐκρίθη και ἀπερασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν δεκάτην πέμπτῃν Ἰουλίου τοῦ 1837 ἔτους:

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τὴν 21 τοῦ αὐτοῦ.